SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 272/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KOMMERZ s. r. o.,** IČO 35 803 037, Čečinová 16/A, Bratislava, zastúpenej A.K. JUDr. Nováčková s. r. o., Mandľová 28, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Zdenko Nováček, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoKR/17/2018 z 25. septembra 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/47/2021 zo 17. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje obe napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka je nezabezpečeným veriteľom úpadcu [redacted] a účastníčkou konkurzného konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 6K/3/2013, v ktorom dozorný konkurzný súd uznesením zo 6. júna 2014 (potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/120/2014 zo 6. augusta 2014, právoplatným 23. augusta 2014, pozn.) odvolal z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu pôvodnú správkyňu z dôvodu závažného porušenia povinností správcu pri speňažovaní majetku úpadcu, ktorých sa dopustila v súvislosti s predajom oddelenej konkurznej podstaty – nehnuteľností označených súhrne ako Obchodné centrum Monar za cenu nižšiu ako trhovú spoločnosti [redacted], ktorá je spriaznená

s osobou zabezpečeného konkurzného veriteľa. Zmluva o predaji časti podniku bola uzavretá 10. apríla 2014.

4. Na základe konštatovaných pochybení správkyne konkurznej podstaty sa sťažovateľka žalobou z 9. júla 2014 domáhala na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) určenia neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku z 10. apríla 2014 a následne aj určenia, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti je úpadca. Sťažovateľka žalobu odôvodnila tým, že k prevodu časti podniku došlo bez obligatórneho súhlasu príslušného orgánu, ktorým bol konkurzný súd vykonávajúci funkciu veriteľského výboru a v rozpore s jeho predbežným opatrením z 8. apríla 2014, ktorým bol správkyni zakázaný prevod nehnuteľností. K prevodu nehnuteľností došlo za 16 % jej znalecky určenej hodnoty napriek protestom veriteľov, a to na spriaznenú osobu zabezpečeného veriteľa za využitia netransparentných postupov. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení sťažovateľka spájala s tým, že v prípade riadneho speňaženia oddelenej konkurznej podstaty za znalecky určenú cenu by z nej získaný výťažok pokryl aj uplatnené pohľadávky prihlásených nezabezpečených veriteľov vrátane sťažovateľky.

5. O žalobe sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 3Cbi/18/2014 zo 7. februára 2017 tak, že ju zamietol. V odôvodnení uviedol, že v konaní zistil nedostatok preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Sťažovateľkou tvrdenú hodnotu vo výške 4 300 000 eur považoval za nepreukázanú z dôvodu určenia novej nižšej hodnoty znaleckým posudkom, a preto možnosť zlepšenia jej právneho postavenia nezistil. K tvrdenej absencii súhlasu príslušného orgánu okresný súd uviedol, že súhlas s postupom správkyne konkurznej podstaty vyslovil zabezpečený veriteľ, ktorého pohľadávka presahovala hodnotu spornej nehnuteľností tvoriacej oddelenú konkurznú podstatu, ktorá bola určená aktuálnymi znaleckými posudkami. Veriteľský výbor, resp. jeho funkciu vykonávajúci konkurzný súd preto nebol oprávnený sa spolupodieľať na poskytovaní súhlasu spolu so zabezpečeným veriteľom. K namietanému rozsahu pasív prevádzaných spolu s nehnuteľnosťou okresný súd uviedol, že je zákonným oprávnením správcu určiť rozsah aktív a pasív prevádzaných spolu s nehnuteľnosťou. Ustanovenia § 476 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) sa neaplikujú z dôvodu osobitnej úpravy konkurzného konania zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“). Sťažovateľkou predložený dôkaz (vyššia ponuka kúpy spornej nehnuteľnosti spoločnosťou [redacted],) nebol okresným súdom zohľadnený, pretože v čase uzavretia zmluvy o prevode časti podniku, ktorej neplatnosti sa sťažovateľka domáha, ešte nebola účinne uskutočnená a prípadné neskoršie ponuky nemajú na platnosť zmluvy vplyv. Preto okresný súd uzavrel, že nie je predpoklad prípadného zlepšenia právnej pozície sťažovateľky ako nezabezpečenej veriteľky ani po prípadnom vyhovení jej žaloby.

6. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku odvolanie, v ktorom uplatnila zhodné námietky proti zmluve ako pred súdom prvého stupňa s poukazom na konštatovanie pochybení správkyne skorším právoplatným rozhodnutím konkurzného súdu, ktoré viedli k jej odvolaniu z funkcie správcu.

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 1CoKR/17/2018 z 25. septembra 2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. K jednotlivým námietkam v podstatnom uviedol, že podstatnou otázkou pri rozhodovaní súdu bolo právne ustáliť, či žalobca v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku náležite preukázal právny dôvod žaloby a zhodne s právnym názorom okresného súdu konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu sťažovateľky

na požadovanom určení. Zopakoval, že sťažovateľka ako nezabezpečená veriteľka nemala postavenie, ktoré by jej zakladalo právo udeľovať záväzné pokyny správcovi konkurznej podstaty. K námietke, ktorou sťažovateľka spochybňovala znalecké posudky č. 2/2014 a č. 138/2015, krajský súd uviedol, že nezistil pochybenia a považoval za preukázanú hodnotu spornej nehnuteľnosti, ktorá neprevyšovala výšku pohľadávky zabezpečeného veriteľa, ktorý tak bol jediným veriteľom, ktorému svedčalo právo udeliť záväzný pokyn na predaj. Z dôvodu opakovaných neúspešných pokusov o predaj nehnuteľnosti za pôvodne určenú znaleckú hodnotu krajský súd zastával názor, že vypracovanie nového znaleckého posudku, ktoré zadala správkyňa konkurznej podstaty, bolo dôvodné. Oznámenie predaja v Obchodnom vestníku považoval krajský súd za dostatočne transparentný postup. Krajský súd preto konštatoval, že tvrdené dôvody neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku nezistil. K rozhodnutiu konkurzného súdu o odvolaní správkyne konkurznej podstaty z dôvodu zistených pochybení krajský súd uviedol, že tam uvedené *„závery nemožno bez výhrad brať ako judikované, nakoľko sa netýkali predmetu sporu vedeného súdom prvej inštancie a rozsah vykonaného dokazovania pri odvolaní správcu a rozsah vykonaného dokazovania pri žalobe o určenie neplatnosti, či určení vlastníckeho práva, je diametrálne odlišný“*. Krajský súd tiež zaujal stanovisko k námietke o simulovaní prevodu časti podniku pre absenciu prevodu záväzkov, z ktorého vyplýva, že v čase prevodu podniku odvolací súd neidentifikoval existenciu záväzkov, ktoré by mali byť prevedené na nadobúdateľa. K vráteniu zábezpek na nájom podľa tvrdení správcu konkurznej podstaty došlo ešte pred prevodom časti podniku a zmluva špecifikuje, že prechádzajú záväzky, ktoré z trvajúcich zmlúv vzniknú po prechode vlastníctva na nadobúdateľa. Nariadené predbežné opatrenie konkurzného súdu prvého stupňa sp. zn. 6K/3/2013 bolo doručené účastníkom zmluvy až po jej uzavretí a následne zrušené uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 1CoKR/4/2015. V závere krajský súd konštatoval, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno k tvrdeným skutočnostiam ani k existencii naliehavého právneho záujmu.

8. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. d) a f) CSP, ako aj podľa § 421 CSP (bez špecifikácie judikatórnej situácie, pozn.). V dovolaní sťažovateľka namietala, že súdy oboch inštancií neprihliadli na skoršie právoplatné rozhodnutie konkurzného súdu o odvolaní správkyne konkurznej podstaty, v ktorom už konkurzný súd prejudiciálne určil, že orgánom príslušným na podanie záväzného pokynu k predaju časti podniku bol zabezpečený veriteľ spolu s konkurzným súdom, na ktorý prešla pôsobnosť veriteľského výboru. V tejto súvislosti namietala porušenie § 194 CSP nerešpektovaním právne záväzného právoplatného rozhodnutia o zložení orgánu príslušného podávať záväzné pokyny správkyni.

9. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné, pretože namietané vady podľa § 420 písm. d) a f) CSP nezistil a dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP nebol špecifikovaný zákonným spôsobom. K jednotlivým dovolacím námietkam najvyšší súd uviedol, že právoplatné rozhodnutie v tej istej veci tvorí prekážku rozhodnutej veci, ale o tento prípad nejde, pretože nie sú totožní účastníci konania ani predmet konania. Uznesenie konkurzného krajského súdu sp. zn. 2CoKR/120/2014 preto nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci. Najvyšší súd ďalej uviedol, že sťažovateľka si ustanovenie § 194 CSP nesprávne vykladá ako viazanosť súdu iným rozhodnutím, ktoré sú taxatívne vymenované v § 193 CSP. Z § 194 ods. 2 CSP vyplýva príkaz pre súd prihliadnuť na existujúce rozhodnutie orgánu verejnej moci o právnej otázke, ktoré je pre rozhodnutie súdu podstatné, ale ktorá nepatrí do právomoci súdov. Povinnosť súdu spočíva v nutnosti vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s právnym názorom iného orgánu

verejnej moci. Odôvodnenie krajského súdu považoval najvyšší súd za správne, nekonanie správkyne s odbornou starostlivosťou, ktoré bolo dôvodom jej odvolania z funkcie správkyne, nezakladá automaticky bez ďalšieho neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku. Najvyšší súd ďalej uviedol, že z dovolania nie je zrejmé, z akých konkrétnych procesných práv bola sťažovateľka vylúčená [ako dôvod podľa § 420 písm. f) CSP] tým, že krajský súd údajne nerešpektoval rozhodnutie konkurzného súdu o odvolaní správkyne. Tvrdené vady odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu najvyšší súd nezistil. Námietky proti znaleckým posudkom boli uplatnené sťažovateľkou už v oboch predchádzajúcich súdnych inštanciách a najvyšší súd uviedol, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený v základnom konaní a nie je v jeho právomoci prehodnocovať skutkové zistenia súdov. K namietanému predbežnému opatreniu konkurzného súdu najvyšší súd uviedol, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 6K/3/2013 z 8. apríla 2014 v čase uzavretia zmluvy o predaji časti podniku nenadobudlo právoplatnosť ani vykonateľnosť, pretože ešte nebolo doručené účastníkom konania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nekonkretizovala, podľa ktorého písmena dovolanie podáva, nenaformulovala právnu otázku, od ktorej by vyriešenie veci záležalo ako od rozhodujúcej otázky. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľka namietala vo vzťahu k nedostatku naliehavého právneho záujmu. K tomu najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka ako konkurzný veriteľ a záujemca o kúpu majetku, ktorého prinavrátenia do konkurznej podstaty sa domáha, nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože jej postavenie nezabezpečeného veriteľa by nebolo priaznivejšie s poukazom na výšku pohľadávky zabezpečeného veriteľa a hodnotu majetku. Sťažovateľkou namietané skutočnosti predstavujú spochybnenie skutkových zistení súdov oboch inštancií, a nie nesprávne právne posúdenie veci.

II.
Sťažnostná argumentácia

10. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje po obsahovej stránke rovnako ako v priebehu konania pred najvyšším súdom. Namieta nesprávne právne posúdenie jej naliehavého právneho záujmu aj neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, ktorý považuje za zastretý predaj nehnuteľnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu aj uznesenia najvyššieho súdu považuje za arbitrárne a svojvoľné, pretože nerešpektovali skoršie rozhodnutie konkurzného súdu o odvolaní správkyne konkurznej podstaty, v ktorom sa príslušný konkurzný súd vysporiadal s otázkou orgánu, ktorý mal dať súhlas na uzavretie zmluvy, ako aj ostatnými namietanými pochybeniami pri jej uzatváraní, čo viedlo k vyhodnoteniu postupu správkyne ako nezodpovedajúceho odbornej starostlivosti. Sťažovateľka poukazuje na to, že v prípade vyslovenia neplatnosti zmluvy a určenia, že sporná nehnuteľnosť patrí do konkurznej podstaty úpadcu, by sa obnovila možnosť jej predaja za vyšší výťažok, čo by malo vplyv na výšku jej uspokojenia v konkurze napriek tomu, že je nezabezpečená veriteľka. Uvedené napĺňa podľa názoru sťažovateľky naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Tá istá právna a skutková okolnosť (v akom zložení bol príslušný orgán udeliť súhlas/pokyn na predaj) bola vyriešená v konkurznom konaní právoplatne a zároveň odlišne v civilnom sporovom konaní napriek tomu, že civilný sporový súd ustálil nedostatok svojej vecnej príslušnosti na výkon dozoru nad činnosťou správcu konkurznej podstaty. V uvedenom sťažovateľka vzhliadla taký rozpor odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý spôsobuje jeho zmätočnosť

a nepreskúmateľnosť. Sťažovateľka ďalej zopakovala svoje výhrady k znaleckým posudkom, z ktorých všeobecné súdy vychádzali. Sťažovateľka je toho názoru, že v konaní pred všeobecnými súdmi osvedčila existenciu záväzkov z trvajúcich nájomných zmlúv, ktoré mali byť predmetom prechodu v rámci zmluvy o predaji podniku (vzniknuté od vyhlásenia konkurzu do prevodu, pozn.) a ktoré boli znením zmluvy explicitne vylúčené (prechod len záväzkov z trvajúcich zmlúv vzniknutých po prevode nehnuteľnosti, pozn.). Preto sťažovateľka zastáva názor, že v skutočnosti išlo o prevod vlastníctva k nehnuteľnosti ponukovým konaním, čo je v priamom rozpore s § 92 ods. 6 ZKR, podľa ktorého sa na prevod nehnuteľnosti v konkurze vyžaduje dražba nehnuteľnosti.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o nesprávnom právnom posúdení naliehavého právneho záujmu a neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, ako aj nedostatok dôvodov a svojvôľa krajského súdu a najvyššieho súdu pri rozhodovaní v jej veci.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

12. Sťažovateľka bola oprávnená proti napadnutému rozsudku krajského súdu podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd ako súd dovolací poskytoval ochranu jej základným právam i právam zaručeným dohovorom, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

13. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

14. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

15. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že jeho odôvodnenie (podrobnejšie v bode 9) spĺňa kritériá pre riadne a zrozumiteľné odôvodnenie, je teda ústavne akceptovateľné. Ústavný súd považuje za ústavne aprobovateľný výklad § 194 ods. 2 CSP. Najvyšší súd poukázal na jeho nadväznosť na § 193 CSP, ktorý určuje, akými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný bez možnosti odkloniť sa od nich a v akom rozsahu (ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva, rozhodnutie o osobnom stave, vzniku spoločnosti, trestný súd, policajný orgán – priestupok a správne delikty). Tam taxatívne nevymenované rozhodnutia súdov alebo iných orgánov verejnej moci je potrebné subsumovať pod § 194 CSP. Ak o nich ešte nebolo rozhodnuté príslušným orgánom, súd ich môže posúdiť prejudiciálne sám (bez možnosti o nich rozhodnúť výrokom) v zmysle § 194 ods. 1 CSP. A ak už o spornej právnej otázke príslušný iný súd alebo iný orgán verejnej moci rozhodol v rámci svojej právomoci, súd na jej riešenie iným orgánom prihliadne. Nejde však o nemožnosť súdu už vyriešenú spornú otázku prejudiciálne posúdiť inak, konajúci súd však musí svoj iný právny názor presvedčivo a riadne odôvodniť (§ 194 ods. 2 CSP).

16. V danom prípade ide o kolíziu riešenia právnej otázky konkurzným súdom a civilným sporovým súdom. Najvyšší súd vo svojom odôvodnení poukázal na to, že konkurzný súd posudzoval správnosť postupu správcu konkurznej podstaty pre účely posúdenia odbornej starostlivosti a tomu zodpovedal aj rozsah dokazovania. V sporovom civilnom konaní prejudiciálne všeobecné súdy vyhodnotili na základe nimi vykonaného dokazovania v inom rozsahu a posúdenia iných ťažiskových právnych aspektov, že nebolo preukázané zo strany sťažovateľky, že by došlo k takým pochybeniam, s ktorými právny poriadok spája neplatnosť právneho úkonu. K tomuto záveru dospeli všeobecné súdy napriek tomu, že v konkurznom konaní bol konštatovaný nedostatok odbornej starostlivosti odvolanej správkyne konkurznej podstaty v súvislosti s tým istým právnym úkonom. K tomu ústavný súd považuje za vhodné dodať, že nie každý zistený nedostatok v postupe správkyne, ktorý mohol byť dôvodom na jej odvolanie, má zároveň za následok neplatnosť právneho úkonu, na ktorom správkyňa participovala. Všeobecné súdy po vykonanom dokazovaní dospeli k záveru, že dôvody neplatnosti právneho úkonu neboli v konaní preukázané.

17. Pokiaľ ide o konštatovanie nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na požadovanom určení, ústavný súd sa domnieva, že tento sťažovateľke môže svedčiť za predpokladu, že by vrátenie nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu reálne mohlo viesť k jej výhodnejšiemu speňaženiu, čo by sa odrazilo na miere jej uspokojenia v konkurznom konaní. Zároveň je potrebné dodať, že ide o kumuláciu úspechu určovacej žaloby s hypotetickým výhodnejším následným predajom nehnuteľnosti, ktorý by presiahol výšku pohľadávky zabezpečeného veriteľa. Sťažovateľkou predložená oneskorená ponuka (na sumu 1 000 000 eur) tretieho subjektu by ani v prípade jej zohľadnenia nenaplnila tieto kritériá, nepriniesla by zostatok výťažku pripadajúci aj na nezabezpečených veriteľov, nezlepšila by teda právne postavenie nezabezpečenej veriteľky, a nemožno ju preto považovať za dostatočne preukaznú vo vzťahu k existencii naliehavého právneho záujmu sťažovateľky. Rovnako to vyhodnotil najvyšší súd v napadnutom uznesení. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za dostatočné a nemá dôvod doň zasahovať.

18. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol

reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Ľuboš Szigeti
predseda senátu